

قصیده خالد نقشبندی

در وصف امام هشتم علی بن موسی الرضا (ع)

ژوئن
مژده
پرتاب جامع علوم اسلامی

صاحب‌دلان فِرق مختلف اسلامی به امام هشتم مذهب
جعفری حضرت رضا علیه‌السلام عشق می‌ورزند، و از دورترین
گوشاهای جهان پذیرایت تربت حضرتش شتابند، اهل فضل و
ادب که معرفتی درحق او دارند هر یک بنوبه خود با در در اشعار
و قصاید فارسی، عربی که سروده‌اند سراخلاص دربرابر شخصیت
معنوی و روحانی امام فرود آورند، ازجمله صاحبدلان دل‌آگاه
جناب خالد مرشد طریقه نقشبندیه بود که در هنگام عبور از
مشهد بسوی هند که برای کسب معرفت از محضر شاه عبدالله
دهلوی قطب سلسله نقشبندی وقت می‌رفت در مشهد تحت تأثیر
پرتو ولایت رضوی قرار گرفت و در وصف شاه خراسان قصیده‌ای
سرود و ابراز ارادت و اخلاص نمود، همت خواست و بسوی
استاد رفت، اشعار وی مورد پسند اهل سنت و جماعت قرار گرفت
که گاهگاه برای فراهم آوردن وجود وحال بدان مترنم شوند
از راه دوربا امام شیعیان برآزو نیاز پردازنده وحالی بدست آورند،
نگارندۀ این سطور در تابستان هزار و سیصد و چهل و نه خورشیدی که به
کردستان و آذربایجان غربی رفته بود مردم باذوق دیار کردنشین

رازتردیک می دید که با ترنم اشعار خالد با حضرت علی بن موسی رضا اعلیه السلام عشق می ورزندم را در بین آمد که سایر دوستداران علوی از خواندنش محروم شوند، اینک عین قصیده را به پیشگاه خوانندگان گرامی تقدیم می دارد، باشد که حضرتش گوشچشمی دما کند.

مرتضی مدرسی چهاردهی

این بارگاه کیست که از عرش برتر است
وز نور گندش همه عالم منور است
وز شرم شمسه های زرش کعبتین شمس
در تخته نرد چرخ چهارم به ششدراست
وز انعکاس صورت گل آتشین او
بر سنگ جای لغش پای سمندر است
نعمان خجل ز طرح اساس خور نقش
کسری شکسته دل پی طاق مکسراست
به سر نگاهبانی کفش مسافران
بر در گهش هزار چو خاقان و قیصر است
این بارگاه قافله سالار اولیاست
وین خوابگاه نور دو چشم پیمبر است
این جای حضرتی است که در شرق تابغرب
وز قاف تا بقاف جهان، سایه گستر است

این روضه‌رضاست که فرزند کاظم است
 سیراب نوگلی ز گلستان جعفر است
 سرو سهی ز گلشن سلطان انبیاست
 نوباوہ حدیقه زهرا و حیدر است
 مرغ خیال کاخ کمالش نمی‌پرد
 بر کعبه کی مجال عبور کبوتر است
 تاهمچو جان زمین تن پاکش بیر گرفت
 او را هزار فخر براین چرخ اخضر است
 بر اهل باطن آنچه ز اسرار ظاهر است
 در گوشة ضمیر مصافش مضمراست
 خورشید کسب نور کند از جمال او
 آری جزا موافق احسان مقرر است
 آن کس بیند گیش شد آزاد در دو کون
 بزنگش ز تاج سلطنت هفت کشور است
 بسر گرد حاجیا بسوی مشهدش روان
 کاینجا توافقی نمچو صد حج اکبر است
 بی طی ظلمت، آب خضر نوش بر درش
 کاین دولتی است رشك روان سکندر است
 بتوان شنید بوی محمد (ص) ز تربتش
 مشتق بسلی دلیل بمعنی مصدر است

از موج فتنه غرق شدی کشتی زمین
 گرفته و را ز سلسله آل نگر است
 ز وار بر حربیم وی آهسته پا نهد
 گر خیل قدسیان همه فرشش زشهپر است
 غلامان خلد کاکل خود دسته بسته اند
 پیوسته کارشان همه جاروب این دراست
 شاه استایش تو بعقل و زبان ما
 کی میتوان که فهم توازعقل برتر است
 اوصاف چون تو پادشاهی از من گدا
 صیقل زدن به آئینه مهر انور است
 شاه ، بشاه مسند لولاک کز شرف
 بر تارک شهان اول والعزم افسر است
 آن گه بحق آنکه بر اوراق روز گار
 بابی ز دفتر هنر ش باب خیر است
 دیگر بنور عصمت آنکس که نام او
 قفل زبان و حیرت فهم سخنور است
 دیگر بسوز سینه آن زهر خورده ای
 کز ماتمش هنوز دو چشم جهان تراست
 آن گه بخون ناحق سلطان کربلا
 کز وی کنار چرخ بخونابه احمر است

دیگر بحق آنکه ز بحر مناقب
 اشاء بوفراس ز یك قطره کمتر است
 دیگر بروح اقدس باقر که قلب او
 مر مخزن جواهر اسرار را در است
 آن گه بنور باطن جعفر که سینه اش
 ببحر لباب از در عرفان داور است
 دیگر بحق موسی کاظم که بعد ازاو
 بر زمرة اعاظم و اشرف سرور است
 آن گه بقرص طلعت او کنز اشعاش
 شرمنده ماه چارده و شمس خاور است
 دیگر به نیکی تقی و پاکی نقی
 آن گه به عسکری که همه جسم جوهر است
 آن گه بعدل پادشاهی کرسیاستش
 با بره شیر شرزه لبی به ز مادر است
 بر خالد آر رحم که پیوسته همچویید
 لرزان ز ییم زلزله روز محشر است
 تو پادشاه دادگری وین گدای زار
 مغلوب دیو سرکش و نفس ستمگر است
 از لطف چون تو پادشاهی بنده ای گدا
 از جورا گر خلاص شود و چه در خور است

نا اهلم و سزای نوازش نیم ولی
 نا اهل و اهل پیش کریمان برایر است
 پیکی فرست بهر من بینوا به هند
 سوی کسی که خاک در شمشک اذفر است
 از نام نامیش بود این نسکته آشکار
 کر جان و دل ز خیل غلامان این دراست
 دارم ز چشم روشن او چشم رحمتی
 ما مفلسیم و دیده او کیمیا گر است
 نسی نی من شکسته ام و دارم این امید
 زرسازدم که بانگهش مس همه زراست

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
 پرتوال جامع علوم انسانی

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتوال جامع علوم انسانی